

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/242/2022
Identifikačné číslo spisu:	4419202547
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4419202547.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holíča, v právnej veci výkonu rozhodnutia v prospech oprávneného: E. U., bytom K. XXX/X, C. Z., zastúpeného spoločnosťou Hagyar & Partners, s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Vlčkova 8/A, Bratislava, proti povinnej: W. U., bytom H. XXX/X, H., zastúpenej Mgr. Martou Magyarovou, advokátkou so sídlom Janka Kráľa 4, Palárikovo, o návrhu na výkon rozhodnutia súdu o úpravu styku s maloletým dieťaťom I. U., v konaní zastúpeným kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 16Em/3/2019, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25CoE/81/2021 z 23. februára 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Zámky uznesením č. k. 16Em/3/2019-535 z 8. marca 2021 zastavil konanie o návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia o úpravu styku s maloletým dieťaťom I. U. a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Nitre na odvolanie oprávneného uznesením sp. zn. 25CoE/81/2021 z 23. februára 2022 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že výkon rozhodnutia nariadený uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 16Em/3/2019-188 zo 17. decembra 2019 vyhlásil za neprípustný a konanie o výkon rozhodnutia zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

3. Odvolací súd poukázal na to, že predmetom návrhu oprávneného (otca) bolo domáhanie sa výkonu rozhodnutia o zmene úpravy výkonu rodičovských práv a povinností v časti výroku o úprave styku otca s maloletým na základe rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 7P/124/2013-117 z 10. septembra 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoP/10/2018-816 z 5. decembra 2018. Súd

prvej inštancie uznesením č. k. 16Em/3/2019-188 zo 17. decembra 2019 nariadil výkon rozhodnutia v predmetnej veci, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. januára 2020. Na základe predložených vyjadrení vo veci výkonu rozhodnutia a uskutočnených pojednávaní súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením tak, že konanie zastavil podľa § 390 písm. c) Civilného mimosporového poriadku. Zmenu výroku napadnutého rozhodnutia odvolací súd odôvodnil tým, že zneniu uvedeného ustanovenia nezodpovedá výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom absentuje vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, prípadne odkaz na iné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým by bol výkon rozhodnutia vyhlásený za neprípustný. Zo znenia uvedeného ustanovenia vyplýva, že súd aj bez návrhu môže zastaviť konanie o výkon rozhodnutia, avšak musí vyhlásiť tento výkon rozhodnutia za neprípustný, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať.

4. Zhodne so závermi súdu prvej inštancie odvolací súd poukázal na to, že napriek skutočnosti, že základným účelom vykonávacieho konania je zabezpečenie splnenia povinnosti uloženej exekučným titulom, tento účel nie je možné dosiahnuť v prípade, ak by samotným núteným výkonom rozhodnutia boli porušené práva dieťaťa, ktoré mali byť uvedeným právoplatným a vykonateľným rozhodnutím garantované. Ak sa samotné dieťa bráni tomu, aby bol uskutočnený styk s osobou určenou vo výroku rozhodnutia o výchove, je treba posúdiť, či odpor dieťaťa možno považovať za oprávnený a či uskutočnenie výkonu rozhodnutia proti vôli dieťaťa nepoškodí dieťa v jeho psychickej prípadne i fyzickej stránke. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, dospel k záveru, že nariadenie výkonu rozhodnutia nie je v záujme maloletého, a to predovšetkým s poukazom na jeho úplné odmietanie otca a jeho závažné zdravotné problémy, čo bolo vykonaným dokazovaním preukázané. Konštatoval, že zmarenie styku oprávneného s maloletým nie je možné pripísať iba samotnej povinnej, nakoľko ani zo strany oprávneného odvolací súd nevidel snahu o nápravu rodičovského vzťahu, ktorý sa samozrejme musí premietnuť aj do podvedomia dieťaťa. Za situácie, keď dieťa otca sústavne odmieta, nie je podľa názoru odvolacieho súdu v záujme maloletého dieťaťa, aby súd autoritatívnym spôsobom nariadil dieťaťu stretávať sa s otcom. S poukazom na judikatúru ESLP uviedol, že najlepší záujem dieťaťa môže v závislosti na svojej povahe a závažnosti prevážiť nad záujmom rodiča pričom k využitiu donucovacích prostriedkov je potrebné pristupovať maximálne opatrne, zohľadňujúc dôsledne mieru nevyhnutnosti zásahu do integrity najmä maloletého dieťaťa. V prejednávanej veci odvolací súd nevidel prínos ani v navrhovanom ukladaní pokút matke maloletého, nakoľko týmito by bola potrestaná matka práve pre správanie maloletého, ktorý si ani len takýto dopad svojho správania nemusí uvedomovať. Ani ďalšie alternatívne opatrenia navrhované oprávneným odvolací súd nevidel ako vhodné vzhľadom k osobe maloletého, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu potrebuje v prvom rade stabilné výchovné prostredie.

5. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený (otec maloletého) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) zákona Civilného sporového poriadku, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu videl v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejмый myšlienkový postup súdu pri prijatí rozhodnutia a tiež nie je zřejmé, ako sa súd oboznámil s obsahom získaných znaleckých posudkov, nakoľko ich zistenia ignoruje. Podľa názoru dovolateľa odvolací, ako aj prvoinštančný súd, vzhľadom na špecifické diagnózy maloletého vo veci rezignovali a nevyužili zákonné prostriedky k realizácii styku otca s maloletým. Namietal, že súdy oboch nižších inštancií neuložili maloletému výchovné opatrenia, ktoré oprávnený navrhoval (ako je uskutočnenie výkonu rozhodnutia za účasti súdu alebo v súčinnosti so školou, uloženie povinnosti maloletému podrobiť sa odbornému poradenstvu, nariadenie neodkladného opatrenia, odňatie maloletého z osobnej starostlivosti matky a jeho zverenie do ústavnej starostlivosti) a ani túto svoju nečinnosť neodôvodnili.

6. Porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ tiež v tom, že nemal vedomosť o tom, že by počas konania bol maloletý súdom informovaný o prebiehajúcom súdnom konaní, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 116 Civilného mimosporového poriadku. Namietal tiež, že odvolací súd sa nevysporiadal s novopredloženými znaleckými posudkami, keďže podľa názoru dovolateľa v bode 26 odôvodnenia mylne uviedol záver, že „nevzhliadol také skutočnosti, ktoré by viedli k nesprávnemu vedeniu Adama povinnou,

ako preferenčným rodičom, vo vzťahu k styku s oprávneným...“. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd nezistil skutočný stav vecí, ale len nekriticky prevzal závery prvoinštančného súdu. Navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Povinná (matka maloletého) vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasila s námietkami dovolateľa, rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za riadne a zrozumiteľne odôvodnené a poukázala na to, že v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napadnuté uznesenie nenapĺňa znaky rozhodnutia vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, tak ako to požaduje ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku. Navrhla, aby najvyšší súd dovolanie oprávneného odmietol.

8. Dovolanie bolo podané v konaní o výkon súdneho rozhodnutia vo veciach maloletých, ktoré je mimosporovým konaním, s účinnosťou od 1. júla 2016 upraveným samostatne v ustanoveniach § 370 až 391 Civilného mimosporového poriadku. V zmysle § 373 Civilného mimosporového poriadku sa na konanie o výkone rozhodnutia použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak. Keďže ustanovenia v konaní o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých nemajú osobitnú úpravu, aj pre výkon rozhodnutia platí vzájomný vzťah medzi Civilným mimosporovým poriadkom a Civilným sporovým poriadkom upravený v ustanovení § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, v zmysle ktorého na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 Civilného mimosporového poriadku neobsahuje odlišnú právnu úpravu dovolania podaného vo veci starostlivosti súdu o maloletých a osobitné ustanovenia nemá ani štvrtá časť Civilného mimosporového poriadku, pokiaľ ide o prípustnosť dovolania v konaní o výkon súdneho rozhodnutia vo veciach maloletých, prípustnosť dovolania oprávneného bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, ktoré upravujú, kedy je dovolanie prípustné.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá Civilného sporového poriadku) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

10. Dovolanie je potrebné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

12. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 Civilného sporového poriadku, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu

opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

14. V doterajšej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. 9Cdo/13/2020, 8Cdo/125/2020, 7Cdo/248/2020, 4Cdo/6/2021, 9Cdo/9/2022, 7Cdo/54/2022 a 2Cdo/161/2022) prevládala názor, že uznesenia odvolacieho súdu vydané v konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých svojou povahou nenapĺňajú znaky rozhodnutia vo veci samej a ktorým sa konanie končí, nakoľko týmito rozhodnutiami už predchádzalo rozhodnutie vo veci samej, ktoré bolo exekučným titulom, a preto proti týmto uzneseniam odvolacieho súdu nie je dovolanie podľa § 420 Civilného sporového poriadku prípustné. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 540/2022 z 27. októbra 2022 konštatoval, že sa s uvedeným názorom najvyššieho súdu nestotožňuje a je namieste pripustiť dovolanie podľa § 420 Civilného sporového poriadku voči rozhodnutiam vydaným v konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých, ktorými sa konanie o výkon rozhodnutia končí (napr. uznesenie o zastavení konania alebo uznesenie o zamietnutí návrhu na výkon rozhodnutia a pod.).

15. Dovolaním bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že nariadený výkon rozhodnutia vyhlásil za neprípustný a konanie o výkon rozhodnutia zastavil. Oprávnený vyvodzoval prípustnosť ním podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. V zmysle záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrených v uznesení sp. zn. IV. ÚS 540/2022 z 27. októbra 2022 najvyšší súd pristúpil k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, a II. ÚS 251/03). K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

17. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada

zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

19. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody, avšak aj v takom prípade je v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

20. Dovolací súd vyhodnotil rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií v ich vzájomnej jednote a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku oprávneného sa vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, pričom je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal tak vyhodnotením skutkového stavu ako aj právnymi závermi, na ktoré odkázal mimo iného i odvolací súd.

21. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval oprávnený (dovolateľ) nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, nevyhodnotenie najnovších znaleckých posudkov, ako aj nevysporiadanie sa s opatreniami navrhovanými oprávneným. Najvyšší súd Slovenskej republiky upriamuje pozornosť na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

22. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu znátočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. Prijaté rozhodnutie odvolací súd náležite vysvetlil.

23. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd v zmysle odvolacích námietok podrobil preskúmaniu závery súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napriek skutočnosti, že základným účelom vykonávacieho konania je zabezpečenie splnenia povinnosti uloženej exekučným titulom, tento účel nie je možné dosiahnuť v takých okolnostiach, ak samotným núteným výkonom rozhodnutia by boli porušené práva dieťaťa, ktoré mali byť vykonateľným rozhodnutím garantované. Odvolací súd neopomenul skutkové zistenia vo veci a vo svojom rozhodnutí z nich vychádzal. Vyhodnotil vyjadrenia samotných účastníkov, ako aj predložené znalecké posudky a iné dôkazy v konaní. Poukazujúc na najnovší znalecký posudok E. P. T. č. 52/2021 z 23. októbra 2021 (predložený v odvolacom konaní), ako aj iné znalecké posudky, odvolací súd nevzhliadol také skutočnosti, ktoré by viedli k nesprávnemu vedeniu maloletého povinnou, ako preferenčným rodičom, vo vzťahu k styku s oprávneným, naopak, z viacerých znaleckých posudkov podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že sám maloletý pociťuje neprekonateľnú averziu voči osobe oprávneného, a preto s ním akýkoľvek styk odmieta.

24. Vychádzajúc zo zisteného skutočného stavu veci, poukazujúc zároveň aj na judikatúru EŠLP, odvolací súd okrem záveru, že nariadenie výkonu rozhodnutia nie je v záujme maloletého, konštatoval tiež nepopierateľné napätie medzi samotnými rodičmi, ktorí v prvom rade nevedia spolu vychádzať a komunikovať, čo sa negatívne prejavuje aj voči maloletému. Poukazoval tiež na to, že v konaní nebolo preukázané, že matka maloletým manipuluje, podľa odborníkov jej postoj vo vzťahu syn - otec nie je cielený a úmyselný, maloletého sa snažila na styk pripravovať pozitívnym naladením, čo maloletý sám potvrdil.

25. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu existencie vady podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku v konaní skúma, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje úvahu, ktorá viedla súd ku konečnému rozhodnutiu vo veci, a či táto úvaha súdu je relevantná, racionálna, logická a zrozumiteľná, a tým pádom aj preskúmateľná v tom smere, či účastníci dostali jasnú odpoveď na otázku, z akých dôvodov boli či neboli v konaní úspešní. Na základe takéhoto nazerania na napadnuté rozhodnutie dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje zrejme a jasné dôvody, ktoré viedli odvolací súd k stotožneniu sa so závermi súdu prvej inštancie, že zistený skutočný stav veci nedovoľuje pokračovať vo vykonávacom konaní a toto konanie je potrebné zastaviť.

26. Pokiaľ dovolateľ namietal, že súdy neuložili maloletému výchovné opatrenia a ani tento postup neodôvodnili, dovolací súd nepovažuje túto námietku za dôvodnú. Z napadnutého rozhodnutia je zrejme, že odvolací súd sa zaoberal aj dovolateľom navrhovanými opatreniami vo vzťahu k úspešnému realizovaniu výkonu rozhodnutia, avšak nevidel prínos ani v navrhovanom ukladaní pokút matke maloletého, ani v ďalších alternatívnych opatreniach navrhovaných oprávneným. Odvolací súd nepovažoval navrhované opatrenia za vhodné s ohľadom na osobu maloletého a prvoradú potrebu stabilného výchovného prostredia.

27. Dovolateľ videl procesnú vadu tiež v tom, že počas konania maloletý zrejme nebol súdom informovaný o prebiehajúcom súdnom konaní. Dovolací súd poukazuje na to, že túto okolnosť dovolateľ nenamietal v podanom odvolaní, a preto sa s takou námietkou nemohol odvolací súd ani vysporiadať a akokoľvek na ňu reagovať. Dovolací súd vo vzťahu k námietke dovolateľa poukazuje aj na presné znenie ustanovenia § 116 Civilného mimosporového poriadku, ktorého porušenie dovolateľ namietal, a zdôrazňuje, že z neho nevyplýva bezpodmienečná povinnosť súdu informovať maloletého o prebiehajúcom súdnom konaní, ale táto povinnosť je podmienená tým, že súd skúma, či sa to neprieči účelu konania, a tiež prihliada na rozumovú a vôľovú vyspelosť maloletého.

28. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že oprávnený (dovolateľ) nedôvodne argumentoval, že uznesenie dovolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a nepresvedčivé; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Len samotné spochybňovanie hodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím dovolacieho súdu významovo nezodpovedajú kritériu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie oprávneného odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako neprípustné.

29. Najvyšší súd záverom nad rámec svojho odôvodnenia poukazuje na ustanovenie § 121 Civilného mimosporového poriadku, z ktorého vyplýva, že v prípade zmeny pomerov možno rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností (vrátane úpravy styku) zmeniť alebo zrušiť, a to aj bez návrhu.

30. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.